

κανόνε οπισθεν αλοταχώς
 όπως στον βούβο σινεμα είναι μετεωροι
 πηγαίνουσρχονται απο τον νοτο στον βορρα
 η περπατανε με σοβαροτητα σ αργο γυρισμα
 αντιθετα στους δειχτες του ρολογιου της εκκλησιας.
 Δυο παντρευονται — κανουν παιδια χωριζουμε μεσα
 σε δευτερολεπτα
 παντρευονται και τα παιδια — πεθαινουν.

Στο μεταξυ το παιδι
 ο Θεος η όπως θελετε πειτε το
 το Πεπρωμενο η απλως ο Χρονος πληττει σαν στρειδι
 και ξαναπεταει κατα το Γενικο Νεκροταφειο.

Kenneth Patchen (Η.Π.Α.)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΙΟ ΚΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ

Ήταν, που λετε, καποιος δυο ποντους πιο κοντος
 απο τον ιδιο του τον εαυτο
 που ολο κολωνε στα πεζοδρομια
 και οταν ερχονταν οι περιεργοι περαστικοι
 Να τον τραβήξουν απ τα μπρατσα, να του ζουλήξουν την τραγιασκα
 Εφτυνε στο ματι τους λιγνους
 Κι απ τους χοντρους εκλεθε τα πορτοφολια.

Federico Garcia Lorca (Ισπανια)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μαμα!
 Ήθελα ναμουνα ασημενιος.

Γιε μου,
 θα σ ετρωγε το κρυο.

Μαμα!
 Ήθελα ναμουνα νερενιος.

Γιε μου,
 θα σ ετρωγε το κρυο.

Μαμα!
 Κεντα με στο μαξιλλαρι σου.

Αυτο μαλιστα!
 Κι αμεσως!

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ

Τα παιδια τραγουδανε
 στην ησυχη νυχτα,
 γαργαρο ποταμακι
 πηγη καθαρια!

Τα παιδια
 Τι γιορταζει
 η αγια σου καρδια;

Εγω

Καμπανες που χτυпанε
 μεσα στην καταχνια.

Τα παιδια

Και μας αφηνεις να τραγουδαμε
 στη μικρη πλατεια.